

متن پرسش

سلام استاد: خدا قوت. حدیثی از حضرت زهرا سلام الله علیه است به این مضمون که نماز تکبر را از بین می‌برد و روزه اخلاص رو تقویت می‌کند. و چند ارتباط این شکلی. می‌خواستم بفهمم نحوه ارتباط این نسبت‌ها چجوریه؟ یعنی چطور نماز من تکبرم رو از بین می‌بره و چطور روزه اخلاص رو تقویت می‌کنه؟ خیلی وقته که به این موضوع فکر می‌کنم که چطوری این نسبت برقرار می‌شه. از طرفی احساس می‌کنم با نماز خوندنم و روزه گرفتنم به این چیزهایی که حضرت زهرا سلام الله علیه می‌فرمایند نمی‌رسم. یعنی تکبرم را می‌بینم و نماز به امید از بین رفتنش می‌خونم و نتیجه نمی‌گیرم و باز هم حس می‌کنم بدتر شده. روزه هم همین طور. برای انجام این اعمال و رسیدن به نتایجش باید مرتب عمل کنیم و مرتب خودمون رو بازخوانی کنیم. یا نیاز به فهمی است که بدون آن نتایجی این چنین حاصل نمی‌شود. متن حدیث: قَالَتْ عَلَيْهَا السَّلَامُ: جَعَلَ اللَّهُ الْإِيمَانَ تَطْهِيراً لَكُمْ مِنَ الشَّرِّ، وَ الصَّلَاةَ تَنْزِيهاً لَكُمْ مِنَ الْكِبْرِ، وَالزَّكَاةَ تَزْكِيَةً لِلنَّفْسِ، وَ نِمْاءً فِي الرِّزْقِ، وَالصَّيَامَ تَثْبِيْتاً لِأَخْلَاصِ، وَالْحَجَّ تَشْيِيداً لِلدِّينِ خداوند سبحان، ایمان و اعتقاد را برای طهارت از شرک و نجات از گمراهی‌ها و شقاوت‌ها قرار داد. و نماز را برای خضوع و فروتنی و پاکی از هر نوع تکبر، مقرر نمود. و زکات (و خمس) را برای تزکیه نفس و توسعه روزی تعیین نمود. و روزه را برای استقامت و اخلاص در اراده، لازم دانست. و حج را برای استحکام اساس شریعت و بناء دین اسلام واجب نمود. ریاحین الشریعة: ج ۱، ص ۳۱۲

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: روایت فوق‌العاده ارزشمندی است. حقیقتاً وقتی انسان در نماز خود در مقابل حضرت رب العالمین جهت تجلیات انوار متعالیش خود را عرضه کند و تنها «قبول» باشد، مطمئناً این انسان، دیگر انسانی نیست که به خود بنزد و وقتی انسان با روزه‌داری به جای میل خود، حکم حضرت محبوب را می‌پذیرد دیگر خودی ندارد که در میان آورد و اخلاص یعنی تمام وجود را برای حضرت حق قرار دهیم. آری! بالاخره صبر بر طاعت این‌شاءالله کار را به این‌جا می‌رساند. موفق باشید